

Sange. Tilsidst blev man enig om „Frem, Bondemand, frem!“

„Ja, la' vos syng' den,“ sagde Væveren med et nyt Smil. „Det er en Sang, der passer vos!“

Han gav selv med skingrende Fistel Tonen an, og straks brød Stemmerne øredøvende frem fra alle Sider. Det var ikke Sang. Det var en vild Skrigen uden Maade, en Beruselse i egen Lungekraft, der truede med at sprænge Ørehinderne.

Emanuel havde anbragt sig i Kurvestolen, hvor han sad foroverbøjet med korslagte Ben og ofte strøg sig med Haanden uroligt gennem Haaret. Han deltog ikke i Sangen og følte sig i det hele ikke rigtig vel tilmode. Den skumle, mørke Sal, de frittende Blikke, der allevegnefra mødte ham, naar han løftede Hovedet, Væver Hansens prosaiske Indledningsord og denne larmende, uharmoniske Sang havde et Øjeblik bragt ham ud af Stemning.

Desuden pintes han af, at han paa Grund af et uberegneligt Uheld ikke havde faaet Lejlighed til at meddele Provst Tønnesen sin Beslutning om at tale her. Med velberaad Hu havde han opsat indtil det sidste Øjeblik at give Provsten nogen Meddelelse herom, ligesom han havde bedet Væver Hansen ikke offentlig at bekendtgøre Mødets Afholdelse, for at det saa lidt som muligt skulde faa Karakteren af en Ud-æskning. Men da han, kort før han forlod Præstegaarden, i den nævnte Hensigt havde opsøgt Provsten, var denne tilfældigvis en halv Time i Forvejen taget bort for at besøge en af Nabopræsterne. Han havde da fundet det rigtigst i det mindste at bringe sin Meddelelse til Frøken Ragnhild, der imidlertid viste langt mindre Forundring, end han havde tænkt sig. Hun havde nemlig gennem Præstegaardens gamle Pige hørt et og andet om, hvad man rundt i Sognet fortalte om Kapellanen; og desuden havde forskellige af hans